

jeg meget godt, at det er kun de ældste Kreditforeninger, som vælge deres Revisorer selv uden nogen som helst Indskrænkning, thi da man gif over til at oprette Kreditforeninger ved særlige Love, gav man ogsaa Ministeren Tilladelse til f. Eks. at godkende Valget af de to Revisorer. Saaledes finder det Sted i „Kreditkassen for Landejendomme i Østifterne“. I „Ny jydsk Købstadkreditforening“ og „Kreditforeningen for Grundejere i Kjøbenhavn“ udnævner Ministeren den ene Revisor og godkender Valget af den anden, og ved Husmandskreditforeningen udnævner han den ene Revisor, medens Medlemmerne frit vælge den anden. S og for sig skal jeg ikke sige saa meget til at gaa med til denne Bestemmelse i Post 2, at Indenrigsministeren skal udnævne den ene Revisor, fordi jeg altid har set saaledes paa denne Sag, at en dygtig Revision danner Grundlaget og saa at sige er den bærende Kraft for et solidt Regnskab; jo strengere Revisionen er, desto bedre. Jeg kan derfor i og for sig ikke have saa meget imod den nævnte Bestemmelse. Men da det til Dato har vist sig, at Revisionen har været god, forekommer det mig ikke, at man behøver at gaa ind paa denne Bestemmelse. — Saa kommer jeg til det tredje Punkt, som Ministeren ganske vist ikke har foreslaaet, men som er sat ind i det andet Ting, at Medlemmerne ikke skulle have Lov til at vælge deres Vurderingsmænd; de skulle udnævnes af Direktionerne. Nu er Forholdet ordnet forskelligt i de forskellige Kreditforeninger; de fleste Kreditforeninger have vistnok denne Bestemmelse, men flere, navnlig af de gamle Kreditforeninger, have det saaledes, at Medlemmerne selv vælge deres Vurderingsmænd, og navnlig har Østifternes Kreditforening denne Bestemmelse. I den vest- og sønderjydske og i den nørrejydske Kreditforening have de en Slags Indstillingsret, men saaledes, at det i Grunden er det samme som almindelig Valgret. Nu indvendes der mod denne Bestemmelse, at Vurderingsmændene have vurderet Ejendommene altfor højt, og at de ere afhængige af de Medlemmer, som vælge dem, hvorimod det vilde blive bedre, hvis Direktionerne udnævnte dem. Jeg tror dog, at dette er en Misforstaaelse. Jeg har saa tit set, at man har stældt ud paa Vurderingsmændene og sagt, at de have vurderet altfor højt. Men jeg kan lige frem med Tal bevise, at det ikke forholder sig saa; det kan jeg i alt Fald for Østifternes Kreditforenings Bedkommende. Direktionen for denne Kreditforening udarbejdede for to Aar siden en Statistik over alle de Ejendomme, som vare

blevne solgte eller vare overgaaede fra Ejerer til en ny Ejer i de tre sidste Terminer, nemlig i den ene Termin af Aaret 1892 og i de to Terminer af 1893. Det var i alt 530 Ejendomme, naar de Ejendomme undtages, som vare gaaede over ved Tvangsauktion eller ved Arv fra Fader til Søn, altsaa det, man kalder Familjehandler, hvor man ikke kan være sikker paa den egentlige Værdi. Men nu viser det sig her, at der er solgt 152 kjøbenhavnske Ejendomme, vurderede navnlig i de sidste 10 Aar — man har ganske vist ogsaa Vurderinger, der gaa tilbage til 1875, altsaa saadan noget som 16—17 Aar, men det er dog kun ganske faa af disse Ejendomme, hvis Vurderinger gaa tilbage over de sidste 10 Aar — og at disse 152 kjøbenhavnske Ejendomme bleve solgte 19,4 pCt. lavere end Vurderingen. Saa var der solgt 258 Købstadejendomme, og de vare solgte 15,8 pCt. lavere end Vurderingen; 51 Landejendomme paa over 1 Td. Hartkorn bleve solgte 21½ pCt. under Vurderingen, og 67 Landejendomme under 1 Td. Hartkorn 11,8 pCt. under Vurderingen. Naar man maaste vil indvende, at dette viser, at de faktisk ere blevne vurderede for højt, vilde jeg dertil svare: dersom man tager statistisk Bureau's Værk over Landejendomspriserne i Danmark for de sidste 10 Aar, vil man finde, at for samtlige Landejendomme i Danmark, hvoraf der er solgt 1/6 i disse sidste 10 Aar, udgør Prissaldet 17 pCt. paa Ejendomme fra 1—12 Tdr. Hartkorn; men naar Prissaldet i de 10 Aar er 17 pCt. for Landejendomme over 1 Td. Hartkorn, kunne vi ganske vist sige, at de for Østifternes Bedkommende, da de ere solgte 21½ pCt. under Vurderingen have været vurderet 4½ pCt. for højt. Derimod er det beklageligt, at vi ikke have nogen Statistik over Købstædernes eller kjøbenhavnske Ejendomme eller over Ejendomme over 1 Td. Hartkorn, men Faktum er altsaa, at de ere vurderede nogle Procent over Salgsprisen. Men Vurderingsmændene skulle jo dog vurdere efter de Salgspriser, der gælde paa de Tider, hvor Vurderingen finder Sted. Dersom vi gif tilbage til Salgspriser omkring 1880 og opgjorde 10—15 Aars forudgaaende Vurderinger til Sammenligning, er jeg aldeles sikker paa at finde, at det omvendte er Tilfældet, thi da havde Ejendomme været i Stigning, og Salgsprisen havde da været betydelig højere end Vurderingssummen. Thi Vurderingen reitter sig jo efter Stigning og Fald i Ejendomspriserne. Jeg tror ogsaa, at man maa tage Hensyn til, at det er noget vanskeligt for Vurderingsmændene stadig